

Lady Billy en Zeep

DOOR ARCHIBALD SULLIVAN

Lady Billy nam haar sigaret uit haar keurig met de lippenstift bewerkt mondje.

„Ja, zeker. Dat weet ik. U bent de zeepman niet waar? Ik geloof, dat wij uw producten jarenlang gebruikt hebben. Ik hoop, dat u de vermelding van dit feit niet als een onbeleefdheid beschouwt. U kunt er onmogelijk iets op tegen hebben, dat ik het bestaan van het artikel releveer. Het is bovendien buitengewoon nuttig. Bevordert door de zindelijkheid tevens de goedheid des harten.”

De man, die in den met gebloemd cretonne bekleeden gemakkelijken stoel zat, opende de oogen, sloot ze weer en leunde in een andere en nog ongemakkelijker houding.

„Ik heb een zoon,” begon hij.

„Natuurlijk,” viel Lady Billy hem in de rede. „Met alles succes gehad. Maar die zoon van u voldoet niet geheel. Het lukt hem niet om in behoorlijk gezelschap te komen. Het is niet bepaald een gebrek aan manieren en hij ziet er knap genoeg uit. Maar er ontbreekt iets. Hij komt niet op den juisten tijd op een diner en spendeert een hoop geld aan menschen, waar hij niets aan heeft. Hij snauwt zijn vader af, scheldt op zeep, smijt met de deur van het privé-kantoor en gaat naar de woekeraars om geld op te nemen op grond van latere verwachtingen.”

De cretonnen kussens — 't leek wel of de man met zijn breeden rug alle leven uit de rose rozen drukte — bewogen zich onrustig.

„Maar ik heb u niets van hem verteld en toch schijnt u het te weten.”

„Mijn goeie man, — als hij van dezelfde standing geweest was als Lady Billy, zou zij gezegd hebben: „Mijn beste heer, — „mijn goeie man, het is hetzelfde of het over zeep of sealskins gaat. Ik ken ze. De laatste tien jaar van mijn leven heb ik doorgebracht om meisjes te leeren goedmoedig te lachen om advertenties van hun vaders en om jongelui te leeren de hoeden te dragen, waaruit zij hun voornaamste inkomsten trekken. De handel is geen schande maar een noodzakelijk iets. Het is net als met geld. Niemand van ons kan er buiten.”

Zij gaapte bescheiden achter drie zwaar beringde vingers. Hij boog zich voorover met de handen op zijn knieën steunend.

„Welnu, het komt hier op neer... ik wensch, dat u van mijn zoon een gentleman maakt. Wat mij betreft, komt het er niet op aan... ik ben tevreden zooals ik ben. Ik heb mijn zaken en het kan mij niets schelen of ik op het juiste oogenblik met de goede vork eet of niet. Maar ik wil van hem een echte dandy gemaakt zien.”

„Maar, dat is niemand,” hield Lady Billy vol, haar sigaretten-asch op een palm gooierend. „De sjiekste heeren in de stad dragen een groote bloem in het knoopsgat en een dunnen gouden ring. Die ring van u bijvoorbeeld.”

„Dat vinden zij op kantoor mooi,” zei hij half verontschuldigend, neerkijkend op den grooten gelen diamant, die aan zijn pink schitterde. „De menschen, waar ik zaken mee doe, begrijpen alleen dit soort versiering. Het schittert... ziet er duur uit.

Ik heb den jongen den laatsten keer met Kertmis een veel grooteren gegeven.”

Een zelfvoldane glimlach speelde om zijn mond en trok diepe lijnen aan weerszijden van zijn neus.

„Misschien heeft u een vrouw en...”

„Neen,” viel hij haar snel in de rede. „Zij kon er niet op wachten tot ik rijk geworden was. Het scheen haar te veel te vermoeien en zij stierf. Zij was geen zakenvrouw — wilde haar aandeelen niet vasthouden.”

„En die aandeelen staan nu...?” zij voleindigde den zin niet.

„Boven pari,” zei hij en glimlachte.

Plotseling voelde Lady Billy zich onuitsprekelijk vermoeid. Misschien kwam dat door de zoo vermoeiende zuiverheid van de zeep. En zij scheen niets anders te zien. De man tegenover haar leek er wel van gemaakt te zijn, — bruine Windsor met een overhemd van paarse Castile.

Het vorig jaar was het augurken geweest. Overal waar Lady Billy heenging, gingen ze met haar mee. Zelfs haar Malthazer scheen er in een veranderd te zijn en bengelde met een zuren snuit aan het einde van zijn riem. Nu zou het zeep worden. Een ieder uit de groote wereld moest er mee in kennis gebracht worden. Zij moest ze zien binnen te smokkelen op besloten dineetjes en ze den drempel van enkele loges in de opera doen overschrijden. Iedereen gebruikte zeep; zeep fabriceeren leverde veel op — zeep moest dus haar betalen.

„En wat de voorwaarden betreft?”

„Heeft u er geen bezwaar tegen, dat ik u daarover schrijf?” vroeg zij, zich langzaam uit haar stoel losmakend. „Ik heb nooit over geld kunnen praten. Ik heb begrip van ponden, maar shillings en pence en quitanties geven mij een stuip. U kunt den jongen hier Donderdag op de lunch sturen.”

Hij liep langzaam de kleine grijze salon door, groot, massief en heel erg welvarend.

Lady Billy trok even de wenkbrauwen op, maar dacht aan haar rimpels en zette onmiddellijk weer een strak gezicht. Een sprank van bewondering vloog haar toch ondanks alles door de gedachte. De man was een onmogelijk type, maar hij was vooruit gekomen — hij had gewerkt.

„Goedenmiddag,” zei zij, hem de hand toestekend. „Ik zal u over hem schrijven.”

„Dank u, dat is heel aardig van u. U bent wel goed,” en hij trok zich onhandig in de hall terug.

Hij stond een oogenblik te wachten tot de meid de deur achter hem gesloten had. Lady Billy wachtte geduldig.

„Hoe maakt u het?” vroeg zij ten laatste.

Hij kwam naar haar toe en nam bijna ruw haar hand in de zijne.

„Zoo, dus u zult een strachten een gentleman van mij te maken?” Een diepe blos brandde hem op de wangen. „Ik kan mij voorstellen, wat u van mijn vader en mij wel moet denken. Wij moeten in uwe oogen wel buitengewoon belachelijk zijn.”

„Ik denk volstrekt niet, dat u belachelijk bent,” zei zij vriendelijk, „maar veeleer, dat het flink van u is, om wat te willen

leeren. Ik begrijp niet, waarom u zich voor zeep schaamt.”

„Natuurlijk begrijpt u dat niet,” en weer kreeg hij een kleur als vuur. „Uw naam staat niet op ieder reclamebord in het heele land. Onderdeelen van uw bestaan gaan niet iederen dag de waschkuip in. En dan de kranten... daar staan wij ook allemaal in. Op school noemden ze mij al „Zeepsop.”

Lady Billy lachte en liep langzaam naar de eetkamer. Hij was ten slotte toch nog zoo erg niet. Hij leed alleen onder zeep.

„En u beschouwde het als een schande?” zij dook als een vogel in de plooiën van haar servet en nam een broodje op.

„Ja,” zei hij eenvoudig. „Het doet pijn.”

„Dan zult u mij daar onder de koffie eens alles moeten vertellen. Wat mij persoonlijk betreft, zou ik er trotsch op zijn. Dat is de reden, waarom ik een actrice altijd de grootte van haar advertenties benijd. Het moet werkelijk komiek zijn, om je naam in de Underground te lezen.”

Zij zag zijn diamanten ring schitteren en begon hem eens nauwkeurig op te nemen. Zijn oogen zagen er goed uit, helder blauw en even doordringend als die van zijn vader. Zijn mond was flink en welbesneden, zijn haar roodachtig blond met een lichte golving er in. Eenige oogenblikken later, toen zij hem zijn koffie had ingeschonken en een zeer dunne sigaret had opgestoken, blies zij een half dozijn kringetjes door de kamer en zei:

„Nu we alleen zijn, moet u mij eens eerlijk vertellen, wat er eigenlijk aan de hand is. Behalve uw dasspeld, afschuwelijken ring en het boordsel van uw jacquet, dat er uitziet of het gemaakt is voor een stokoude baby, zie ik niets wat bepaald verkeerd is. Ik zal ronduit met u praten. Ik ben oud genoeg om uw moeder te zijn, als mijn kamenier mij wilde veroorloven er even oud uit te zien, als ik ben, zoodat wij werkelijk eens openhartig kunnen praten.”

Hij plantte zijn ellebogen op de tafel.

„Ik heb u al eerder verteld, wat er aan de hand is. Ik kan mij maar niet van die zeep losmaken. Ze volgt mij gewoonweg. Als ik ooit eens een aardigen kerel ontmoet, heb ik altijd het idee, dat hij zijn neus ophaalt, om te ruiken, of er soms een zeep-lucht aan mij is. Als een meisje een mooie teint heeft, zeg ik bij mezelf: „Dat heeft ze aan ons te danken.” Dat maakt mij zenwachtig en het gevolg is, dat ik begin door te slaan en mezelf gedraag als een hopelooze idioot. Den een of anderen dag zal ik waarschijnlijk willen trouwen, maar welk meisje zal ooit willen trouwen met „zeep”?”

„Maar u bent zoo ontzaglijk rijk,” viel Lady Billy hem in de reden. „Wij leven in een commercieel tijdperk en zeep is een zeer behoorlijke branche van de industrie.”

„Dat toont juist, dat ik niet van goede afkomst ben,” antwoordde hij bitter, „anders zou ik er niets om geven. Men moet een geboren gentleman zijn, om zich op die manier over die dingen heen te zetten.”

„En daarom speelt u op tegen uw vader, slaat met de kantoordeur en maakt overal herrie over?”

„Hoe weet u dat?”

„Och!” zei zij met een lachje, „dat is gemakkelijk genoeg te zien. En bovendien denk ik, dat je een zeer dwaze, overgevoelige jongen bent. Iemand moet toch zeker zeep maken.”

„U hebt gemakkelijk praten.”

„Zeker omdat ik een vrouw ben?”

„Omdat u niet in de zeep zit.”